

sygn. akt I C 480/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sek. sąd. Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2019 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa S. Sp. zoo Spółki Komandytowej w Ł.

przeciwko Zespołowi (...) we W. – Szpitalowi (...) II

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.882,39 złotych (dwa tysiące osiemset osiemdziesiąt dwa 39/100) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 października 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 7.974 złote (siedem tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt cztery) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. umarza powództwo w pozostałym zakresie.

Sygn. akt I C 480/18

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 20 kwietnia 2018 roku powód (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w Ł., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zasądającego na jego rzecz od Zespołu (...) we W. – Szpitala (...) II kwoty 51.463,09 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a także o zwrot kosztów procesu wedle norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano że powód sprzedał pozwanemu szereg towarów medycznych, za które pozwany zalega z zapłatą.

/pozew k. 3-4/

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 15 maja 2018 roku Sąd uwzględnił żądanie powoda w całości.

/nakaz zapłaty k. 68/

W dniu 27 czerwca 2018 roku pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty. Nie zakwestionował on żądanej sumy co do zasady ani wielkości, wnosząc o zmianę sposobu wykonania zobowiązania poprzez rozłożenie go na 4 raty i nieobciążanie go kosztami postępowania. Wniosek ten został uzasadniony trudną sytuacją finansową pozwanego. Wskazano, że obowiązek obsługi pacjentów ponad limity pokrywane ze środków Narodowego Funduszu Zdrowia i

problemy z uzyskaniem zwrotu kosztów doprowadziły do rosnącego zadłużenia szpitala, który nie był w stanie na bieżąco pokrywać należnych powodowi świadczeń.

/sprzeciw k. 72, uzupełnienie k. 77 – 79/

W piśmie z 17 grudnia 2018 roku powód cofnął powództwo co do kwot 47.881,61 zł należności głównej, 699,09 zł tytułem skapitalizowanych odsetek oraz żądania odsetek ustawowych od wskazanych kwot od dnia wniesienia pozwu ze względu na ich pokrycie przez powoda. W dalszej kolejności zakwestionował on wniosek pozwanego o rozłożenie należności na raty. Jak wskazano, pozwany miał ustawowy obowiązek dysponować w trakcie przetargu odpowiednimi środkami na zawarcie umowy. W przypadku nieposiadania takich środków przysługiwało mu na gruncie ustawy o zamówieniach publicznych prawo unieważnienia umowy, czego jednak nie uczynił. Nie starał się także porozumieć z powodem w kwestii uregulowania zobowiązania przed wytoczeniem przedmiotowego powództwa.

/pismo procesowe k. 91 – 95/

Do zamknięcia rozprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa zajmuje się handlem przyrządami i akcesoriami medycznymi. W dniu 28 sierpnia 2017 roku zawarł on z Zespołem (...) we W. – Szpitalem (...) II umowę na dostawę sprzętu jednorazowego i wielorazowego użytku, natomiast dnia 7 listopada 2017 roku umowę na dostawę materiałów opatrunkowych. W wykonaniu powyższych umów powód wystawił na rzecz pozwanego w okresie od 26 października 2017 roku do 9 lutego 2018 roku szereg faktur na zakup akcesoriów medycznych, w łącznej kwocie 51.463,09 zł. Faktury te nie zostały opłacone przez pozwanego.

/bezsporne, umowy k. 16 – 21, faktury k. 22 – 64, nota k. 65/

Pismem z dnia 10 kwietnia 2018 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 50.764 zł.

/wezwanie k. 14/

Na dzień 19 kwietnia 2018 roku zaległość wynosiła 51.463,09 zł, z czego 50.764 zł stanowiła należność główna, a 699,09 zł odsetki.

/wyliczenie k. 15/

W dniu 1 października 2018 roku pozwany wpłacił na konto powoda kwotę 50.764 zł. Została ona zarachowana na poczet:

1. Odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 51.463,09 zł za okres od 20 kwietnia do 30 września 2018 roku – w kwocie 2,183,30 zł;
2. Skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wymagalności każdej należności do dnia 19 kwietnia 2018 roku – w kwocie 699,09 zł;
3. Należności głównej – w kwocie 47.881,61 zł.

Pozostałe zadłużenie na dzień 29 listopada 2018 roku wyniosło 2.882,39 zł wraz z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 października 2018 do dnia zapłaty.

/pismo k. 96/

Stan faktyczny niniejszej sprawy pozostawał między stronami bezsporny.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Dochodzona pozwem suma nie została zakwestionowana przez pozwanego, wniósł on jedynie o rozłożenie zasądzonej sumy na raty.

Sąd umorzył powództwo w zakresie kwoty 48.580,70 zł oraz żądania odsetek ustawowych od wskazanej w pozwie kwoty ze względu na cofnięcie pozwu w tym zakresie przez powoda. Jak wskazano, pozwany zaspokoił roszczenie w tym zakresie w toku postępowania.

W niniejszej sprawie cofnięcie pozwu nastąpiło wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, zgoda strony pozwanej nie była więc wymagana. Oceniając skuteczność powyższej czynności w świetle treści art. 203 § 4 k.p.c., Sąd uznał cofnięcie pozwu za dopuszczalne, albowiem nie pozostaje ono w sprzeczności z prawem, zasadami współżycia społecznego ani nie zmierza do obejścia prawa i wobec tego na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w sprawie we wskazanym zakresie.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o rozłożenie roszczenia na raty.

Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Regulacja ta nazywana jest niekiedy „moratorium sędziowskim” i stanowi przejaw dyskrecjonalnej władzy sądu podobny do art. 5 k.c. Określa on określoną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dającą sądowi możliwość uwzględnienia także interesów pozwanego, w zakresie czasu wykonania wyroku, a interesów powoda przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji. Mimo umiejscowienia go wśród przepisów postępowania, ma on charakter materialnoprawny, ponieważ modyfikuje treść łączącego strony stosunku cywilnoprawnego, w odniesieniu do sposobu i terminu spełnienia świadczenia przez pozwanego i w tym zakresie jest konstytutywny. Z treści tego uregulowania wynika jego szczególna, wyjątkowa natura, której konsekwencją jest możliwość stosowania go w razie zaistnienia szczególnie uzasadnionych wypadków, należących do sfery majątkowej pozwanego. Rzeczą pozwanego jest wykazanie istnienia tych wypadków. W zasadzie chodzi o okoliczności dotyczące pozwanego dłużnika, jego sytuację osobistą, majątkową, finansową, rodzinną, które powodują, że nierealne jest spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzonego świadczenia.

W realiach niniejszej sprawy Sąd nie znalazł przesłanek do zastosowania powyższego przepisu. Po cofnięciu powództwa w przeważającej części należna do zapłaty kwota wyniosła 2.882,39 zł wraz z należnymi odsetkami. Sąd nie kwestionuje, że pozwany znajduje się w trudnej sytuacji finansowej, jednakże nie istnieje potrzeba rozłożenia pozostałej należności na raty ze względu na jej wysokość. Sąd zauważa w szczególności, że pozwany jednorazowo uiszczył kwotę 50.764 zł oraz wnioskował o rozłożenie należności na raty po około 12.000 zł, z czego jednoznacznie wynika że pozwany ma możliwości finansowe do uiszczenia kwoty 2882,39 zł bez rozkładania jej na raty.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 4 pkt 3 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2016 r. poz. 684 ze zm.), zgodnie z którym w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i ośmiu punktów procentowych, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli wierzyciel spełnił swoje świadczenie i nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Ze względu na okoliczność, że powód skutecznie cofnął powództwo w zakresie żądania odsetek za okres od dnia wymagalności każdego z roszczeń do dnia 1 października 2018 roku, Sąd zasądził odsetki ustawowe w transakcjach handlowym od dnia 1 października 2018 roku do dnia zapłaty.

W przedmiocie zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powód wygrał sprawę w całości w zakresie finalnej sumy. Cofnięcie pozwu było wynikiem częściowego zaspokojenia roszczenia przez pozwanego. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, jeśli pozwany dał powód do wytoczenia powództwa, to zaspokojenie

przez niego roszczenia w toku procesu należy traktować jako równoznaczne z przegraniem procesu (por. orzeczenie SN z 21 lipca 1951 r., C. 593/51, OSN 1952, nr II, poz. 49). Powodowi przysługiwał zatem zwrot całości poniesionych kosztów procesu. W toku postępowania wydatkował on kwotę 7.974 zł, na którą składają się 2.574 zł tytułem opłaty od pozwu oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 5.400 zł, zgodnie z treścią § 2 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).